Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1881. 30te Aargang.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden Søndag Eftermiddag d. 12te December 1880.

(Fra «Deseret News».)

Naar en ung Mand paa sex og tyve Aar staar op i vor Midte og siger, at han er født og opdraget i denne Stad, saa minder det os, efter et indskrænket Maal, om den Tidslængde, vi have boet her, eller om vor Stads Alder. Naar jeg tænker paa vor Stilling i disse Bjærge og ser tilbage til den 24de Juli 1847, da vi som Pionerer kom til denne ufrugtbare Ørk, saa forekommer Tiden mig i Sandhed meget kort. Førend vi kom til disse Bjærge, havde vi kun boet en meget kort Tid paa noget som helst andet Sted; en Fjerdedel af den Tid, vor Broder har levet her siden hans Fødsel, vilde omfatte vort Ophold i næsten enhver Stad eller By, hvor vi tidligere have boet. Det er interessant for mig at høre vore unge Brødre, som ere fødte og opdragne i Zions Land og som aldrig have set Babylon, ej heller Verden, førend de bleve udsendte paa deres Missioner. Det interesserer mig at betragte vor Stilling og Tilstand her i Israels Bjærge, i Overensstemmelse med Herrens Ord. Meget er bleven sagt af vore Fjender, siden denne Kirkes Oprettelse, om Joseph Smith og om at Mormons Bog blev skreven af Spaulding som en Roman og at dette Værk er et Bedrageri. Men alligevel er det et Vidunder for Verden, at en saa ulærd Dreng som Joseph Smith (dersom han ikke var bleven undervist af Israels Gud og ved Aabenbarelsens Aand) kunde besidde Magt til at frembringe saadanne Grundsætninger, som ere nedskrevne i Mormons Bog og i Lærdommens og Pagtens Bog, og have Magt til at organisere et Regjeringssystem, et Religionssystem, et Kirkesystem paa Jorden, hvilket langt overgaar hele Kristenhedens Kræfter tilsammen. Selv om alle de lærde Mænd paa Jorden, alle de theologiske Doktorer, med al den Kundskab, de besidde, havde været enige derom, vilde de dog ikke have kunnet organisere en saadan Kirke som den, Joseph Smith har organiseret.

Dette burde i det mindste være lidt Bevis for Verden og de Vantro, at der

er noget forbundet med Mormonismen, som de ikke fatte eller forstaa. Om Nogen vil tage Mormons Bog og læse den igjennem fra Begyndelsen til Enden — læse dens historiske Del, læse hvad Profeterne sige om Tro, Haab og Kjærlighed, samt om Jesu Kristi Gjerninger i dette Land og Kirkens Stiftelse, og ligeledes om Miraklerne, som udførtes her paa dette amerikanske Fastland — og saa spørge sig selv, om der er den mindste Rimelighed for, at Salomon Spaulding kunde sidde i en Krog og skrive en Roman, der indbefattede disse Principer, saa maa de svare nej. Ethvert fornuftigt Menneske paa Jorden ved meget godt, at Mormons Bog aldrig udsprang fra en saadan Kilde, lige saa lidt som de kunne beskylde Bibelen for at være fremkommet paa en saadan Maade. Dersom den ene er udkommen fra Gud, saa er den anden ogsaa. Atter, dersom Nogen vil læse Lærdommens og Pagtens Bog, læse de deri givne Aabenbaringer, saa vil han der finde det allerkraftigste og mest ophøjede Sprog, som Gud nogensinde aabenbarede for Mennesker. Der er intet Sprog, som jeg nogensinde har læst i nogen Optegnelse, given til Menneskeslægten, som kan sammenlignes med den Højhed og Kraft, der findes i disse ved Drengen Joseph Smith givne Aabenbaringer. Læs for Exempel den Aabenbaring, som kaldes „Olieblabet"; læs hvilken som helst af de Aabenbaringer, som blive givne i Profetens tidligere Dage, og I ville finde dem fulde af Guds Kraft, fulde af evige Principer. Læs hans Bøn i Liberty Fængsel samt Herrens Svar; tag den allerringeste af nogen af de Aabenbaringer, som ere nedskrevne i denne Bog og se om Nogen kunde forfatte noget Saadant. Have de i Stil noget tilfælles med Menneskers Sammensætninger, som gjøre Forsøg paa at skrive en Roman? Nej, de ere Guds Ord, og Guds Aand vidner om deres Sandhed. Som den levende Guds Hellige have vi al Grund til at øve os i Tro paa de himmelske Aabenbaringer samt paa Opfyldelsen af hans Forjættelser til os som Sidste-Dages Hellige. Det er som Apostlen Jakob har sagt om Troen: „Dersom den ikke haver Gjerninger, er den død i sig selv. Der maatte da Nogen sige: Du haver Troen og jeg haver Gjerninger; vis mig din Tro af dine Gjerninger, og jeg vil vise Dig min Tro af mine Gjerninger." Guds Hellige — og jeg tror alle Guder og alle oplyste Væsener fra Evighed til Evighed — have alle maattet øve sig i dette Princip, som kaldes Tro." Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke ses." Vi forstaa, at ved Tro blev Verden skabt. Gud talede, Kaos adlød og Verden blev til i sin Orden. Jeg tror, at vor himmelske Fader og alle oplyste Væsener i Himmelen maa øve sig i Tro for at kunne udføre deres Gjerninger, lige saa vel som Jordens Beboere. Jeg tror, at det er et Princip, som har været fra Evighed af og vil vedvare til evig Tid, ikke alene paa Jorden hos dødelige Væsener, men i den evige Verden hos udødelige Væsener. I Bibelen have vi mange Exempler paa hvad de gamle Apostle og Profeter udrettede formedelst Tro. Noa blev advaret af Gud, hvorfor han tog fat og byggede en Ark; men paa Grund af Folkets Ugudelighed og Vantro bleve ikkun otte Sjæle frelste fra Floden. Det samme Troens Princip findes hos os. Det er formedelst Tro, at denne Forsamling er kommen her i Dag. Hvad vilde vor Tilstand have været, dersom vi, da vi hørte Evangeliet i vort eget Fædreland, ikke havde øvet os i Tro? Vi vilde have forblevet der; Utah vilde have været

ligesaa øde og goldnu, som da vi fandt det i 1847. Dersom der ikke havde været Tro i Evangeliets Forkyndelse, baade hos Prædikanterne og Tilhørerne; havde Guds Aand ikke understøttet Israels Ældsters Vidnesbyrd i deres Arbejder blandt Nationerne paa Jorden, saa vilde Ingen have forsamlet sig til disse Bjærges Dale. Men det har været den Almægtiges Arbejde. Det er efter Guds faste Bestemmelse, at hans Rige oprettes paa Jorden i de sidste Dage. Joseph Smith blev kaldet ved Aabenbaring. Han virkede formedelst Tro. Guds Engle lærte ham. Han modtog Undervisning af disse hellige Sendebud. Men uagtet alt dette maatte han øve sig i Tro med Hensyn til Kirkens Oprettelse, Mænds Kaldelse til Tjenesten og deres Sendelse til Nationerne paa Jorden. Alle disse Ting maatte udrettes formedeſt Tro, ligesom Manden, der saar Sædekornet, maa gjøre dette i Tro om, at det skal voxe, og ligesom Landmanden saar sin Hvede eller anden Sæd med Tro til, at det vil spire. Dersom Brødrene ikke havde troet, at Gud havde kaldet dem, at han vilde understøtte og staa dem bi, vilde de aldrig have gaaet ud paa deres Missioner. Men dette Folk har øvet sig i stor Tro, og vi maa fremdeles vedblive at gjøre det. Gud er med os, han har udrakt sin Haand for at opbygge sit Rige. Fra Nationerne paa Jorden indsamler han et Folk til Zion. Han har udrakt sin Haand for at stadfæste det i dets Skjønhed, Dejlighed, Magt og Styrke, og jeg har troet og tror endnu, at Herren ikke vil skuffe os, ej heller vil han skuffe denne Slægt. „Men den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." Vi skulde stræbe at øve os i dette Princip gjennem hele vort Liv. Vi kunne vente at se Opfyldelsen af alle disse Profetier og Forjættelser, som ere givne siden Verdens Begyndelse angaaende denne Slægt. Mange Ting, lige fra Verdens Skabelse af, ere blevne holdte tilbage for at aabenbares i den sidste Husholdning i Tidernes Fylde. Vi ere endnu ikke færdige med at modtage Aabenbaringer. Herren har mange Ting at aabenbare i de sidste Dage, saa snart vi som et Folk ere beredte til at modtage dem. Jeg glæder mig i Guds Gjernings Fremgang. Jeg glæder mig i at lytte til Israels Ældsters Vidnesbyrd. En ny Generation er opvoxet siden vi kom til disse Bjærges Dale. Herren har givet sine Profeter, Apostle, Ældster og Fædre i Zion Sønner og Døtre; og, som jeg ofte siger til de unge Brødre, de maa sætte deres Skuldre til Hjulet og bære dette Rige fremad. Arbejdet vil ikke ophøre fordi Mænd dø. Da Profeten Joseph Smith blev borttaget — jeg vilde have sagt, de Hellige selv følte som om Alt var tabt — troede Verden, at det vilde blive Enden paa Mormonismen. Sandt nok, Joseph Smiths Død bragte Sorg og Bedrøvelse over de Sidste-Dages Hellige, men det standsede ikke Guds Værk. Joseph Smith levede indtil han modtog alle Guds Riges Nøgler, som henhører til denne Slægt, og han overleverede dem til og beseglede dem paa andre Mænd. Herren kaldte ham bort til den anden Side af Sløret for at han der skulde aabne Fængselsdørene, men hans Død standsede ikke Guds Værk. Da Præsident Young bortkaldtes, havde Verden de samme Anskuelser. Den almindelige Mening var, at naar Brigham Young døde, vilde det blive Enden paa Mormonismen; man tænkte, at Apostlene og Lederne vilde trættes om hvem der skulde lede Kirken; at hele Mormonismen vilde blive forstyrret og gaa sin fuldkomne Opløsning imøde. Men deri

bleve de aldeles skuffede. Det er, som jeg allerede har sagt, uden Forskjel hvem der dør, enten det er Wilford Woodruff, Orson Pratt, Præsident John Taylor eller nogen Anden; der vil altid være Nogen til at lede Kirken; Israel vil aldrig savne en Lovgiver fra nu af og til evig Tid. Zion vil vedblive at gaa fremad, og Israels Gud vil understøtte den, lige meget hvad Verden mener derom, eller hvor megen Modstand der anvendes imod Guds Rige. Det vilde bedrøve mig dersom Verden var af eet Hjærte og eet Sind paa vor Side. Jeg vilde frygte og skjælve, dersom dette var Tilfældet; thi Herren har sagt: „Jeg haver udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder. Have de forfulgt mig, skulle de og forfølge Eder." Vi betragte altsaa Forfølgelse som den Arvedel, Guds Børn ere tildelt i deres Tid og Slægt. Men der er en Ting, som jeg veed, vi skulde øve os i Tro paa, og det er denne Kirkes eller dette Riges Vedvarenhed samt de Sidste-Dages Helliges Fremtidsskjæbne og Bestemmelse. Ligeledes bør vi have Tro paa Opfyldelsen af hvad der er profeteret og aabenbaret angaaende Guds Hensigter og hvad der skal ske paa Jorden i denne sidste Husholdning. Vi bør øve os i Tro paa disse Ting. Var det ikke for denne vor Tro, vilde vi være i samme Tilstand, som andre Slægter have været, men saa vist som Gud lever, er der ingen Magt paa Jorden, som kan eller nogensinde vil kunne standse denne Kirkes eller dette Riges Fremgang eller udslette det af Jorden, thi Himmelens Gud har stadfæstet det, og den lille Sten, afhuggen af Bjærget uden Hænder, vil rulle frem og omsider opfylde hele Jorden, selv om den møder aldrig saa megen Modstand. Ingen saadan Forjættelse har været givet til nogen anden Husholdning paa Jorden, og dette har styrket os; det styrkede Joseph Smith, Brigham Young og Israels Ældster. Omtrent det Første, som Moroni meddelte Joseph Smith, førend han modtog Præstedømmet og førend denne Kirke blev oprettet, var Esaiæ Profetier, og han sagde ham, at Tiden var kommen, da Himmelens Gud var i Færd at oprette sit Rige paa Jorden for aldrig mere at blive omstyrtet. Gud havde besluttet, at dette skulde ske, og det maatte ske. Joseph Smith troede Moronis Vidnesbyrd. Han troede Englens Vidnesbyrd, som Gud sendte til at tjene ham. Han lærte sine Brødre disse Principer, og Brødrene troede dem. Apostlene have bestandig havt disse Principer for Øje paa deres Vandringer, uagtet de paa deres tidligere Missioner havde mange Vanskeligheder at overvinde. Vi have dem for os i Dag; og jeg veed, saa sandt Gud lever, at Profetierne angaaende Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage ville blive opfyldte. Det var dette vor Guds Rige, som Profeten Esaias hentydede til, idet han skuede hen til vor Tid og Slægt og udbrød: „Synger I Himle! og fryd Dig, Du Jord! og I Bjærge! raaber med Frydesang; thi Herren haver trøstet sit Folk, og vil forbarme sig over sine Elendige. Men Zion sagde: Herren haver forladt mig, og Herren haver glemt mig. Kan og en Kvinde glemme sit diende Barn, at hun ikke forbarmer sig over sit Livs Søn? Ja, om Nogen af dem kan glemme dem, da vil jeg, jeg dog ikke glemme Dig." Hvorfor? Fordi Zion har været for Herren fra Verdens Skabelse af, og Tiden for dens Opbyggelse er kommen. Profeterne saae det, og de troede det. Vi se det, vi tro det, thi vi have Tro til Gud. Vi burde virke for Opbyggelsen af dette Zion i Løbet af den korte Tid, vi bo her i Kjødet. Vi have været begunstigede, vi ere velsignede, og den Almægtige hol-

der vor Guds Zion i sin Haand, ellers kunde vi ikke have forsamlet os her. Dersom vi ikke vare opholdte af den almægtige Gud, vilde det være umuligt for os at bygge disse Templer, at fylde Bjærgene med Stæder og Byer, Haver og Marker samt avle Korn og smaat og stort Kvæg, saaledes som vi have gjort og gjøre. Disse Ting ere Guds Gaver til os, og det findes altsammen i det store Program for denne den sidste Husholdning i Tidernes Fylde.

Men, siger Verden, hvad ville I gjøre, naar en stor Nation, som de Forenede Stater siger: I skulle ikke gjøre disse Ting, I maa ikke bo her og efterleve Eders Religion? Jeg vil sige Eder, hvad vi ville gjøre; vi ville forlade os paa Gud, og dersom denne Nation med sine halvtredsindstyve Millioner Indvaanere har større Magt end Gud, saa vil Zions Opbyggelse slaa fejl, Guds Rige vil falde, og hele den Almægtiges Arbejde vil faa en daarlig Ende. Derom er det netop at Spørgsmaalet drejer sig. Herren har indtil denne Dag holdt sine Løfter; det er ham og Nationen det kommer an paa. Jeg tror, at Herren besidder den største Magt. Han holder denne og andre Nationers Skjæbne i sin Haand. Jeg veed, at han har givet visse Løfter angaaende dette Zions Land, og han har allerede opfyldt mange af disse Løfter. Det er ifølge dette Princip, at vi have opbygget disse Tabernakler og at vi opføre disse Templer. Vi beflitte os paa at holde Guds Bud, og vi ville vedblive at gjøre det, indtil Guds Rige er stadfæstet paa Jorden for ikke mere at omstyrtes evindelig.

Vi have til Hensigt at ville adlyde alle Landets konstitutionelle Love og at understøtte vort Fædrelands Konstitution, som vi tro blev given ved Inspiration og giver alle Mennesker Ret til at tilbede Gud efter deres egen Samvittigheds Bydende. Dette er omtrent Alt, hvad jeg ønskede at sige. Dog vil jeg aflægge mit Vidnesbyrd om dette Værks Sandfærdighed. Ingen vil nogensinde vinde Noget ved at føre Strid mod dette Rige. Herren vil sønderbryde ethvert Vaaben, som dannes imod Zion. Der er noget Andet, som han ogsaa vil gjøre, og det er: Enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk, som ikke vil tjene Herren i de sidste Dage, vil blive afhugget; thi Gud Herren har talet det. Nu, dette er alvorsfuld Tale, men det er ikke desmindre Sandhed. Jeg ønsker, at de Sidste-Dages Hellige skulle øve sig i Tro paa Gud, Jeg ønsker, at de skulle være trofaste og standhaftige og ikke frygte for, hvad Mennesket kan gjøre. I Skriften læse vi: „Frygter ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede." Dette er et Væsen, som vi alle skulde frygte for at synde imod; og jeg glæder mig naar jeg ser, at vore unge Mænd, Zions opvoxende Slægt, ere villige til at paatage sig Kristi Navn, villige til at gaa ud og bære Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium, villige til at hædre det hellige Præstedømme; thi vore unge Mænd have dette Værk at udføre. Jeg haaber derfor, at de ville uddanne sig for Tjenestens Foretagender. Vi skulle ikke altid være her. Mange af vore Brødre ere hedengangne. Jeg venter at følge dem; jeg har aldrig forventet Andet. Vi skulle alle dø; thi Dødens Lov hviler over alle Mennesker, og Enhver vil møde den paa en eller anden Maade. Selv Elias, Moses, Indvaanerne i Enoks Stad og de tre Nephiter, som gjennemgik en Forandring og ere paa Jorden i Dag og maaske besøge os fra Tid til anden, forstode dette. Jeg ønsker i Løbet af de faa Dage, jeg skal

forblive paa Jorden, at gjøre alt det Gode, jeg kan. Jeg ønsker at styrke de Sidste-Dages Helliges Tro; jeg ønsker at opmuntre den opvoxende Slægt til at holde fast ved Troen og uddanne sig saaledes, at de kunne arve det evige Liv. Vi have begivet os paa Vejen til celestial Herlighed. Den, som forkaster Lys og Sandhed, vil komme til at lide den derfor paafølgende Straf og vil ikke nyde det Privilegium at være paa det Sted, hvor Gud og Lammet er. Dersom Verden blot kunde se og begribe disse Ting, vilde de ikke ringeagte Guds Tjeneres Vidnesbyrd. Men Djævelen regjerer over sit eget Rige; Herren vil regjere over sine Hellige.

Jeg beder Gud, min himmelske Fader, at velsigne os, saa at vi maa være tro til vor Gud og holde de Pagter, vi have gjort; at vi maa øve os i Tro paa Herren og overvinde Verden, Kjødet og Djævelen samt arve det evige Liv. Maa dette ske for Jesu Skyld. Amen.

Blade fra Livets Træ.

(Fra «The Contributor.»)

Sjette Blad.

En Sammenligning mellem den nyere Kristendoms forskjellige Sekter og Kristi Kirke, saaledes som den blev oprettet af Jesus og hans Apostle, hvortil vi i Korthed hentydede i vor foregaaende Afhandling, vil vise, at der har været en stor og mærkværdig Afvigelse fra den „Tro, som en Gang er overantvordet de Hellige". Det strider baade mod Skriften og sund Fornuft at tro, at Kristus vilde oprette to eller flere hverandre modstridende Religionssystemer til at forvirre Menneskeslægten og foraarsage Strid og Uenighed. „Gud er ikke Forvirringens Ophav." Der findes kun een lige og snæver Vej, som fører til Livet. Guds Sind og Villie er et, men Menneskenes Sind ere forskjellige. Den Kjendsgjerning, at der findes forskjellige hverandre modstridende Religioner i Verden, er derfor et afgjørende Bevis for, at deres Opfindelse skyldes Menneskers Arbejde. Det er ogsaa indlysende, at de have oprettet enhver ufuldkommen Efterlignelse af den sande Kristi Kirke.

Afvigelsen fra den oprindelige Kristendoms Orden, Lærdomme, Ordinancer og Aand begyndte i en meget tidlig Tidsperiode. Uenighed viste sig allerede iblandt de tidligere Hellige, og de begyndte snart at inddele sig i Partier, idet Nogle bekjendte sig til Paulus, Andre til Apollos, Andre til Kefas osv. Kirkens inspirerede Ledere forudsaa ligeledes det store Frafald, som skulde finde Sted, hvilket tydeligt kan ses af deres Breve. Paulus erklærer bestemt, at Herrens anden Tilkommelsesdag skulde ikke indtræffe, førend efter at et stort „Frafald" havde fundet Sted. Han beskrev den faldne Kristendoms Stilling paa den Tid, da Folket ikke længere skulde „fordrage den sunde Lærdom," men vilde „efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrede deres Øren"; en Tid, naar „Djævlelærdomme" skulde læres i Stedet for det rene Evangelium; naar Menneskene skulde „have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft"; og Petrus erklærer, at falske Lærere skulde opstaa i Stedet for de retmæssig bemyndigede Herrens Tjenere og indføre

fordærvelige Sekter, som „i Gjerrighed og med kunstige Ord skulde søge Vinding af" Menneskenes Sjæle, og „for hvis Skyld Sandhedens Vej skulde bespottes". Denne „Uretfærdighedens Hemmelighed" havde allerede i Apostlenes Dage begyndt at vise sig, og den greb hurtigt omkring sig efter deres Bortgang.

Verdens forenede Kræfter — Kjødet og Djævelen — fik en saa forbausende Magt over Kristi Kirke, at paa den Tid Johannes den elskede Discipel blev forvist til Øen Patmos, hvor han havde det store Syn, som er bekjendt under Navn af Johannes' Aabenbaring, fandtes der kun syv Grene af Kirken, som vare guddommelig Omtale værd, og selv nogle af dem vare allerede blevne saa fordærvede, at de alvorligste Irettesættelser bleve dem givne, og de truedes med fuldstændig Forkastelse. I samme Syn saae den inspirerede Apostel Kirkens fuldkomne og almindelige Frafald samt Udspredelsen af falsk Kristendom, indtil „alle Folkeslag havde drukket af hendes (Babylons) Horeries giftige Vin" og vare alle blevne besmittede af „Moderen til Skjøger og al Vederstyggelighed paa Jorden." I Stedet for den rene Kristi Kirke, som var „klædt med Solen, og Maanen under hendes Fødder, og paa hvis Hoved var en Krone af tolv Stjerner", saae han den purpurklædte Bedragerske, siddende paa et Dyr med et Bæger i Haanden, fuldt af Vederstyggelighed, hvoraf hele Verden indbødes at drikke. Han saae kongelig Pragt og verdslig Magt i Stedet for det melkisedekske Præstedømmes solklare Herlighed og det aaronske Præstedømmes halvmaanelige Glans, med Apostelskabets Stjernekrone skinnende omkring Hovedet! Hemmelighed i Stedet for Lys! Fremkunstlet Skjønhed i Stedet for sand Renhed! Bespottelsens Navne i Stedet for det en Gang hellige Navn, hvorved ethvert Knæ skulde bøje sig!

Da de Lys, som Kristus tændte paa Jorden for at lede Menneskeslægten fremad paa den eneste rette Vej, vare udslukte ved Morderes Hænder, spredte Mørket sig over hele Verden og „Dumhed bemægtigede sig Folkene", Vildfarelser forøgede sig, kjætterske Lærdomme indførtes og udspredtes lig kraftigt Ukrudt, Kristi Aand trak sig gradvis tilbage; og da endelig det, som var tilbage af Kristendommens Form, blev forenet med det romerske Kejserdømmes lidt forandrede Hedenskab, stode Englene langt borte og saae ned paa en anden af Fjendens Triumffejre; ja, Djævelen, der regjerer som denne Verdens Fyrste over de Ulydiges Hjærter, havde tilintetgjort Sandheden paa Jorden.

Den pavelige Kirke, siddende paa den romerske Stat, blev ganske passende forud betegnet som Kvinden paa Dyret. Kristi Kirke var forsvunden, uden at der var saa meget som en Skygge af dens Tilstedeværelse tilstede paa Jorden. Alle Nationer vare forblindede og drukne af dette falske, præstelige Systems Hemmeligheder, Vederstyggeligheder, Kjætterier og Fordærvelse, Pragt og Forfængelighed, med dets Pave og Kardinaler i Stedet for Apostle og Profeter, dets Præstelist i Stedet for Præstedømmet, og dets Tvang, Blodsudgydelse, Grumhed og Vellyst i Stedet for den Kjærlighed, Frihed, Fred og Menneskekjærlighed, som udmærkede Forløserens forsvundne Kirke.

Efter en Tids Forløb kom Reformationen. Protestanterne optraadte mod dette gudsbespottelige Præstevældes Tyranni, Falskhed og frygtelige Trældom; de forkyndte Historien om dets Vederstyggeligheder højt og tydeligt og rystede hele Kristendommen med Veltalenhedens

stærke Magt. Bandlyste og udelukkede, som de vare fra Moderkirken, oprettede de nye Kirker, bortkastede mange Vildfarelser, men bibeholdt ligesaa mange. Endnu yderligere „Reformationer" paabegyndtes, hvilket havde Fremkomsten af flere Kirker til Følge, og saaledes frembragtes den ene Sekt af den anden, Religionssystemerne formerede sig i Antal, indtil den smukke Benævnelse „Kristenheden" indbefattede en urimelig Masse af stridende Elementer, der repræsenterede Menneskenes Theorier og Meninger i alle mulige Skikkelser og Farver, uden en eneste fra Himmelen bemyndiget Stemme til at bringe dem i Harmoni og Orden. Thi uagtet Verden høstede meget Godt ved Vildfarelsens Afsløring og Sandhedens Udfoldelse, hvilket Reformationen og dens efterfølgende Udvikling havde til Følge, og uagtet mange fortrinlige Mænd anvendte hele deres Livstid og led en grusom Død for Retfærdighedens Principer, saa blev dog ingen direkte Forbindelse oprettet mellem dem og Himmelen, og den Myndighed, hvormed Apostlene administrerede i Faderens, Sønnens og den Helligaands Navn, blev endnu ikke skjænket til Mennesket. Der fandtes ingen inspireret Profet, ingen begavet Seer, ingen beskikket Aabenbarer, ved hvem Guds Villie kunde blive kundgjort. Derfor kunde Evangeliets Ordinancer ikke blive administrerede paa en for Gud antagelig Maade, og alle saadanne Ceremonier, som bleve indstiftede iblandt de forskjellige Sekter, vare altsaa kraftesløse og uden Gyldighed i Himmelen.

Saaledes fortsatte Verden sin Gang og Menneskene dannede Religioner, der alle indeholdt nogle Sandheder forenet med en Del Vildfarelser, og mange Mennesker, som kunde have gjort meget godt ved at virke for hvad de troede var ret i deres eget Navn, vovede at paatage sig Treenighedens Navn og forvalte som om de havde været bemyndigede af Jesus Kristus, medens de samtidig aabenbart tilstode, at der ingen Meddelelse var bleven givet fra det Høje i flere Aarhundreder, samt erklærede, at Aabenbaringens Dage havde ophørt for altid. Saaledes føltes Virkningen af denne Hemmelighed, Babylon, Moderen til al Vederstyggelighed, iblandt alle Folkeslag, som foregave at være Kristne, og Millioner efter Millioner af vildledte Sjæle gik hinsides Sløret uden at annamme Frelsens Principer og Ordinancer, og baade Levende og Døde bleve efterladte i det mange hundrede Aar lange Frafalds aandelige Mørke, for at vente til den store og sidste Husholdnings Frembrud, Gjenoprettelsens Tid, da den største og herligste af Guds Kjærligheds Gjerninger til Mennesket skulde udføres, og Begyndelsen af Millenniets skjønne Morgen atter med forøget Herlighed skulde gjengive Verden Evangeliet, Præstedømmet, Velsignelserne og alle Fortidens Kræfter til Menneskeslægtens Frelse og til Guds Kirkes og Riges fuldstændige Oprettelse paa Jorden, for aldrig mere at blive tilintetgjort.

Charles W. Penrose.

Sandheds Læbe skal blive fast altid, men en falsk Tunge er ikkun et Øjeblik. Der er Svig i deres Hjærte, som optænke Ondt; men hos dem, som raabe til Fred, er der Glæde.

Salomon.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Sorgens Aarsdag.

Den 27de Juni sidstleden var det 37 Aar siden Guds Profets og Patriarks Blod blev udgydt af Snigmordere i Cathage Fængsel i Staten Illinois, og det amerikanske Kontinent blev vanæret af en religiøs Martyrscene, hvorom den blotte Tanke vil faa fremtidige Slægter til at blusse af Skam og Forlegenhed. Joseph og Hyrum Smiths grusomme Forfølgelse og endelige Snigmord fylder alle ærlige og tænkende Menneskers Sjæle med Skræk og erindrer os om, hvad de Gamle maatte lide under Fordommens barbariske Pøbelaand, hvilken altid i en forfærdelig Grad har modstaaet enhver Forandring, som man har villet foretage mod gamle, falske Theorier. At dræbe en uskyldig Mand, fordi hans religiøse Anskuelser ere forskjellige fra vore, selv om han er vildfarende, er vissselig en Forbrydelse, som faar enhver human Person til at gyse af Forfærdelse; hvor meget værre er det saa ikke, naar det viser sig, at den Paagjældende havde ret? Den frygtelige Mordscene, som fandt Sted i Carthage Fængsel den 27de Juni 1844 opdukker i Samfundets Sind hvert Aar ligesom et eller andet skrækkeligt Spøgelse, der kalder os tilbage til den mørke Tidsalders Taage og erindrer os om hine Dages gyselige Galger, brændende Baal og skrækkelige Torturrister og Tommelskruer. Vi forestille os, at vi endnu kunne høre Kjædernes Raslen paa den oprigtige Overbevisnings opsvulmede Lemmer, hvis Dødskvaler gjenlyde gjennem Aarhundreders Mørke og truer endog vor Frihed i denne „oplyste" Tidsalder.

Der findes endnu paa Jorden en Aand, som har overlevet Reformationens Virkninger og som fremdeles ligger paa Lur i den „kristne Civilisations" Tusmørke, færdig til at springe frem og kvæle dem, som besjæles af ædle Tanker og som have omfattende Begreber og liberale Anskuelser om Religionens Principer. Den kan maaske nok være godt skjult indtil en god Lejlighed tilbyder sig, men derfor er den netop ogsaa saa meget mere farlig og dødbringende, naar den viser sig. Under selve Religionens skinnende Kaabe, endog iklædt Fredens egen skjønne Dragt, traadte den frem i 1844, da næsten to hundrede Mænd, under Indflydelsen af „kristne Sekters" fanatiske Fordomme, foer frem med deres Ansigter malede ligesaa sorte som deres Hensigter, under Anførsel af et populært Samfunds religiøse Lærer, og angreb deres uskyldige Rov ligesom vilde Dyr — ligesom den listige Tiger springer paa et bundet Lam — og dræbte et gudhengivent Folks elskelige Profet og Patriark. Joseph og Hyrum, Guds udvalgte Tjenere, faldt ved disse Skinhelliges blodige Hænder som Ofre for den gruelige Forfølgelsesaand og det samme religiøse Had, som ihjelsloge Profeterne i gamle Dage. Formedelst den profetiske Gave, med hvilken de vare velsignede, kjendte de endog deres Skjæbne forud. De bleve ikke mere overraskede, da man overfaldt dem, end Andre, som i Forvejen havde vandret paa Sorgens Sti til Martyrdommens Port, thi i Beretningen om deres Martyr-

død finde vi det Følgende nedskrevet af En, som var Øjenvidne til den gruelige Scene:

„Da Joseph rejste til Carthage, to eller tre Dage før han blev myrdet, for at overgive sig til Lovens foregivne Fordringer, sagde han: „Jeg gaar som et Lam til Slagterbænken, men jeg er rolig som en Sommermorgen, min Samvittighed er ubesmittet for Gud og alle Mennesker. Jeg skal dø uskyldig, og det skal end siges om mig: Han blev myrdet med koldt Blod." Samme Morgen, efter at Hyrum havde gjort sig færdig til at gaa — skal vi sige til Slagterbænken? Ja, thi saaledes var det — læste han følgende Paragraf nær ved Slutningen af 5te Kapitel (ny Udgave 12te Kap.) af Ether i Mormons Bog og lagde en Bugt paa Bladet derved: „Og det skete, at jeg bad til Herren, at han vilde give Hedningerne Naade, saa at de kunde have Kjærlighed. Og det skete, at Herren sagde til mig: Om de ikke have Kjærlighed, er Dig ligemeget, thi Du har været trofast; derfor skulle dine Klæder vorde rene. Og fordi Du har seet din Svaghed, skal Du blive stærk, ja, til at sidde paa det Sted, som jeg har beredt i min Faders Boliger. Og nu byder jeg ... Hedningerne Farvel, ja, og ligeledes mine Brødre, som jeg elsker, indtil vi skulle møde for Kristi Domstol, hvor alle Mennesker skulle kjende, at mine Klæder ere ikke plettede af Eders Blod." Vidnerne ere nu døde, og deres Testamente er i Kraft."

Saaledes efterlod disse Guds Mænd sig en Beretning om deres guddommelige Kaldelse og beseglede deres Vidnesbyrd med deres Hjærtes Blod. Saaledes blev den nyere Kristendoms oplyste Aarhundrede besudlet af den skjændige Daad, som forbandede Jorden i tidligere Slægter — Tider, som af Mange nu anses for at have været aldeles barbariske og overordentlige ugudelige. Saaledes bragte Folket af denne Slægt „alle Profeters Blod, som er blevet udøst fra Verdens Begyndelse", over sig, og hvor som helst Menneskene have deltaget i saadanne Skjændselsgjerninger, have de vist sig som nøjagtige Efterfølgere af de Skriftkloge og Farisæer, som Jesus irettesatte, sigende: „Ve, Eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! thi I ere ligesom kalkede Grave, hvilke synes dejlige udvortes, men indentil ere de fulde af døde Ben og al Urenhed. Ligesaa synes og I vel udvortes retfærdige for Menneskene, men indvortes ere I fulde af Øjenskalkhed og Uret. Ve Eder, I Skriftkloge og Farisæer, I Øjenskalke! at I bygge Profeternes Grave og pryde de Retfærdiges Gravsteder og sige: Havde vi været i vore Fædres Tid, da havde vi ikke været delagtige med dem i Profeternes Blod. Saa bære I da Vidnesbyrd om Eder selv, at I ere deres Børn, som have ihjelslaget Profeterne. Saa fylde og I Eders Fædres Maal! I Slanger! I Øgleunger! hvorledes kunne I undfly Helvedes Dom." (Matth. 23, 27—33.)

Vi haabe imidlertid, at der findes mange gode og ærlige Mennesker, som betragte disse Rædselsscener med Forskrækkelse, og som elsker Sandhed, Retfærdighed og religiøs Frihed for højt til at kunne bifalde saadanne Voldshandlinger i denne roste Oplysnings Tidsalder, i hvilken vi leve; og vi opfordre Saadanne til at tage vor Stilling som Sidste-Dages Hellige i Betragtning, og for deres egen Frelses Skyld at undersøge og adlyde de Sandheder, som have kostet saa mange Aars Lidelser og krævet Udgydelsen af uskyldigt Blod. Og for Religionsfrihedens Skyld, som blev kjøbt saa dyrt af Reformationens Fædre, og ved Guds Profeters Blod, lad dem hæve deres Stemmer i Forsvar af et uskyldigt Folk, som i Lighed

med de Hellige i fordums Dage kæmper midt under haarde Trængsler og Forfølgelser for Menneskeslægtens Fremgang paa Dydens og Oplysningens Bane. Og til de Hellige sige vi: Brødre og Søstre, tab ikke Modet. Han, som rejste Jesus Kristus fra de Døde, er ogsaa i Stand til, i sin egen belejlige Tid, at bringe de sidste Dages Martyrer frem fra Gravens Mørke og krone dem med evig Herlighed i hans Rige. Og vi vide, at han vil gjøre det!

Fra Emigranterne. Vore Emigranter afsejlede, ifølge Bestemmelse, fra Liverpool med Dampskibet „Wyoming" Lørdag den 25de Juni Kl. 7 Eftermiddag. Foruden de skandinaviske Hellige var der ogsaa 146 engelske, skotske og walesiske Emigranter samt 7 fra Storbritannien hjemvendende Missionærer og en Besøgende ombord; ialt 775 Sjæle. Ældste Samuel Roskelley blev beskikket til Leder for hele Selskabet fra England. Efter at Skibet havde lettet Anker, afholdtes et Møde paa Dækket, og en fuldstændigere Organisation blev foretaget. Peter A Nielsen valgtes til Præsident for den skandinaviske Afdeling med L. C. Mariager og H. F. F. Thorup til Raadgivere. Thomas X. Smith beskikkedes til Kapellan for hele Selskabet og Joseph Goddard til Skriver. Til Kaptejn for Vagten valgtes Geo. S. Grant med Chr. Olson og F. Lundberg som hans Medhjælpere. John T. Thorup blev ligeledes beskikket til Sekretær for den skandinaviske Afdeling. Da Skibet den følgende Dag passerede Queenstown i Irland, var alt vel ombord. Søen var rolig og hele Selskabet befandt sig i bedste Velgaaende.

Notits. Dette Aars anden Emigrantselskab vil afgaa fra Kjøbenhavn omtrent den 27de eller 29de August.

Den en og halvtredsindstyvende Aarskonference.

(Fra „Deseret News".)

(Sluttet fra Side 296.)

Onsdag d. 6te April Kl. 10 Form.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident George Q. Cannon.

Koret sang:

My God, the spring of all my joys.

Bøn af Ældste Wm. B. Preston.

Koret sang:

Come follow me, the Savior said.

Ældste William Budge glædede sig overmaade meget over det Privilegium, han havde, at kunne fremstaa for denne store Forsamling for at gjøre nogle faa Bemærkninger. Han havde været fraværende i omtrent tre Aar, hvilket gjorde denne Lejlighed endnu kosteligere for ham. I Forening med et stort Antal trofaste Ældster havde han været beskjæftiget med at prædike Evangeliet i Europa. Hans Erfaring i Udlandet havde stadfæstet Evangeliets Sandhed og Kraft i hans Sind. Der var foregaaet en stor Forandring i den gamle Verden iblandt de saakaldte „Kristne" siden han før var der; Folket havde mindre Tillid til deres Kirker og hverandre indbyrdes; og der fandtes i Sandhed næppe den mindste Grad af

Tillid til noget som helst Samfund eller Menighed. De have vel Religionssystemer, men de ere næsten udelukkende tomme Former. Han glædede sig derfor i Jesu Kristi Evangelium, som bringer den Troende sand Trøst og Glæde, hvilket er en slaaende Modsætning til Tidens tomme og kraftløse Religionsformer. Taleren dvælede ved det foragtelige Slaveri og den gruelige Fattigdom, som existerer iblandt den store Masse af Folket i Udlandet, hvilket han fremholdt ved Siden af den bedre eller aristokratiske Klasses umaadelige Rigdom. Dernæst omtalte han de Ældsters Arbejde, som nu ere udsendte for at advare Nationerne og for at prædike til dem om Omvendelse. Han følte i Sandhed taknemmelig for den Hjælp og de Raad, som han paa sin Mission havde faaet af Kirkens første Præsidentskab, og for de trofaste Ældster, der vare blevne udsendte for at hjælpe ham med at prædike Evangeliet. Han bar Vidnesbyrd om, at dette var Herrens Værk. Guds Rige er oprettet, hans Tjenere besidde Præstedømmet, og ingen Magt paa Jorden kan standse Værkets Fremgang; det vil tiltage i Magt og Kraft endnu stærkere i Fremtiden end det hidindtil har gjort. Han glædede sig i Evangeliet, hvilket han vidste var af himmelsk Oprindelse, og han bad, at Herren vilde vedblive at inspirere sine Tjenere til at virke med Iver for Opbyggelsen af Guds Rige paa Jorden.

Præsident George Q. Cannon oplæste en delvis Rapport over Territoriets Børneforeninger. Lederne for disse Foreninger vare: Louie Felt, Præsident; M. M. Barratt og Clara M. Cannon, Raadgivere; Lelia F. Freeze, Sekretær, Minnie Felt, Kasserer. En Rapport over de Gaver, som den forrige Konference stemte for at give de Fattige, blev ligeledes oplæst. Begge Rapporterne antoges med enstemmigt Votum.

Præsident John Taylor sagde, at det fremgik af Rapporterne, at Størstedelen af Staverne havde opfyldt deres Forpligtelser, men nogle faa havde endnu ikke gjort det. Alle, som havde Villie for, at de øvrige Staver skulde følge Flertallets Exempel, anmodedes om at oprække deres højre Haand. Et enstemmigt Votum fandt Sted. Det blev ogsaa foreslaaet og vedtaget, at den oplæste Rapport, saa vidt som den var bleven rettet, skulde antages.

Præsident George Q. Cannon oplæste en Rapport over den gamle ubetalte Tiende, som Kirken havde lovet at eftergive, hvilken Beretning ligeledes blev antaget med enstemmigt Votum.

En Rapport fra Selskabet for Emigrationsfondet blev ligeledes oplæst tillgemed de eftergivne Beløb.

Præsident John Taylor gjorde nogle faa Bemærkninger angaaende de Beløb, som havde formeret sig paa Bøgerne som gammel eller ikke betalt Tiende, hvoraf Kirken ifølge den sidste Aarskonferences Afstemning havde lovet at eftergive en Del, saa at Tienderegnskabet kunde blive tydeligt og forstaaeligt; og han haabede, at saadanne Restancer ikke vilde blive tilladte at forøge sig i Fremtiden. Han fandt det urigtigt at give skriftlige Gjældsbeviser for Indbetaling af Tiende. Der findes Nogle, som synes at tænke, at naar deres skriftlige Gjældsbeviser ere givne, saa er deres Gjæld betalt. Han ønskede, at de Hellige skulde iagttage Loven, saaledes som Herren havde givet den, samt efterleve den. Han ønskede ligeledes, at de skulde betale enhver hæderlig Gjæld, som de havde paadraget sig, og saaledes sikre sig et Navn for Redelighed og Retskaffenhed samt en pletfri og ærlig Karakter.

Apostel F. D. Richards fremstod for at give nogle Forklaringer over det vedvarende Emigrationsfonds Rapport. Han

omtalte de trykkende Omstændigheder, hvorunder mange af de Fattige i Adspredelsen sukkede, og hentydede til den Gjæld, som mange af dem, der vare blevne hjulpne til Zion, skyldte Fondet. Disse Kjendsgjerninger burde have saa megen Indflydelse paa dem, som ere i Gjæld til Fondet, at de skulde anstrænge sig af yderste Evne for at betale den snarest muligt, og det burde ogsaa opmuntre Stavspræsidenterne og Biskopperne til at bruge deres Indflydelse for at faa denne Gjæld indkrævet. I Tilfælde, hvor Ulykke, Sygdom eller Fattigdom forhindrede de Hellige i at betale deres Gjæld til Fondet, udstrækkede Offentligheden sin Haand til deres Hjælp, saa at de kunde blive befriede fra den Byrde, som trykkede dem; men man forventede ubetinget, at Alle, som kunde, vilde opfylde deres Forpligtelser.

Apostel Erastus Snow troede, at en mere gjennemgaaende Opvækkelse iblandt det lokale Prædømme burde fremskyndes og iværksættes ved nøjagtigt at paase og skjænke personlig Opmærksomhed til Indkrævningen af denne Gjæld, saa at dette Hverv ikke udelukkende skulde hvile paa Selskabet for det vedvarende Emigrationsfond. Han gjorde ogsaa nogle Bemærkninger angaaende Tienden og omtalte Biskoppernes Rapporter desangaaende, hvilke udvise, at mange af de Hellige slet ikke betale nogen Tiende, og Andre kun en Halvpart eller Fjerdedel af hvad de burde betale. Hvilke Pligter, spurgte han, paahvile Stavsauthoriteterne under disse Omstændigheder? Efter hans Mening var det deres bydende Pligt at undervise Folket om Herrens Love og de store Velsignelser, som de Hellige kunne erholde formedelst Lydighed, og de skulde gjøre det i Ydmyghedens og Sagtmodighedens Aand, ikke ved Tvang, men virke for at forøge Troen i Folkets Hjærter, saa at de, naar de adløde Loven, kunde gjøre det med den rette Forstaaelse, og ikke gjøre det af Menneskefrygt. Derefter gav han nogle fortrinlige Undervisninger til Bedste for Præstedømmets forskjellige Embedsmænd i Zions Staver. Det var over 30 Aar siden han og Broder F. D. Richards samt Andre begyndte at virke for Oprettelsen af det vedvarende Emigrationsfond og for at bringe de første Selskaber til Utah under dets Bestyrelse; i dette lange Tidsrum var ikke en eneste Person nogensinde bleven tvunget med Hensyn til Indbetalingen af dets Tilgodehavende Han haabede imidlertid, at der i Fremtiden maatte vises større Aarvaagenhed i Henseende til Indløsningen af Emigrationsfondets Gjæld, saa at en bedre Rapport kunde fremlægges i næste Konference.

Koret sang en Hymne.

Konferencen sluttedes til Kl. 2 Efterm. med Bøn af Patriark John Smith.

Kl 2 Eftermiddag.

Konferencen kaldtes til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

All hail the glorious day.

Bøn af Apostel Brigham Young.

Koret sang:

Praise ye the Lord, my heart shall join.

Præsident Joseph F. Smith sagde: Jeg er bleven opfordret til at gjøre nogle faa Bemærkninger, Jeg anser det for meget vigtigt, at alle de Sidste-Dages Hellige komme i Besiddelse af sand Kundskab angaaende den rette Familieorden. Vi ere besynderlige i Henseende til vore Forbindelser i Familiekredsen. Vi ere bragte i Samkvem med hverandre paa en Maade, som er aldeles forskjellig fra Størstedelen af den øvrige civiliserede Verden. Som Mænd ere vi kaldede til

at staa som Hoveder for vore Familier og vise dem et godt Exempel i alle Ting. Ingen vedvarende Lykke eller Fred kan existere iblandt Familierne i Zion, medmindre der er Renhed i Hjemmet. I det mindste fra Familiehovedets Side bør Visdom, god Dømmekraft, stræng Retfærdighed og Upartiskhed lægges for Dagen. Jeg tror, at det er nødvendigt for Mænd at være retfærdige, ærlige og sandfærdige mod deres Hustruer og Børn, thi Slægtskabsforholdet mellem Manden, Hustruen og Børnene er bestemt til ikke alene at skulle vedvare saa længe vi ere i Kjødet, men det samme Forhold vil, ifølge Præstedømmets Orden og Guds Riges Bestemmelse, fortsættes gjennem Evighedens uendelige Tidsaldre. Og for mig ser det ud, som om det er højst nødvendigt, at vi begaa saa faa Fejl og Misgreb som muligt i Forbindelse med vor Familieregjering, saa at vi ikke skulle have mange af disse ubehagelige Affærer til at bebrejde vor Samvittighed i Evigheden; thi der skulle vi med fuldkommen Klarhed skue tilbage paa alle vore Daarskaber og Ufuldkommenheder. For at en Mand kan bevare sin Families Tillid samt hans Hustruers og Børns Kjærlighed og Hengivenhed maa han være dydig, ærlig og oprigtig mod sin Familie, samt kjærlig og overbærende i sin Styrelse i Hjemmet. Hvilken som helst Mand, der vil prøve paa at regjere sin Familie med et Jærnaag, eller uden Barmhjærtighed, Tilgivelse eller Kjærlighed i sit Hjærte, kan ikke have Fremgang; han vil møde Besværligheder, han vil have Modgang og uden Tvivl bringe Vanære over sig selv samt i større eller mindre Grad over de Principer, som han bestræber sig for at efterleve. Jeg mener ikke at sige, at noget Princip, som er rent og hæderligt for Gud, kan lide Skade ved nogen Mands eller noget Folks Ugudelighed, Uvidenhed eller Daarskaber. Et Princip, som er rent, helligt og retfærdigt og som Gud har givet os, kan aldrig ved nogen Handling fra Menneskenes Side blive forandret fra sin sande Karakter. Alt, hvad Gud har givet os, er af ham og er godt, og Intet kan gjøre det til Andet. Ikke destomindre kunne vi bringe Vanære, Skam og Skjændsel over os selv ved at misbruge de Principer, som Gud har aabenbaret for vor Glæde og Lykke og Guds Riges Fremgang i Tidernes Fyldes Husholdning. Der gives Intet, som er af større Vigtighed for de Sidste-Dages Hellige, end at blive fuldkommen bekjendte med de Principer, som udgaa fra Gud og fra Sandhedens Kilde, angaaende Familiekredsens retfærdige Bestyrelse, saa at Hustruerne kunne have Tillid til deres Mænd, saa at Mændene kunne have fuldkommen Tillid til deres Hustruer, saa at Kjærlighed kan regjere i Børnenes Hjærter mod deres Forældre, og Forældrene maa af Hjærtet elske deres Børn, saa at vi alle maa blive forenede og sammenbundne ved disse Kjærligheds og Hengivenheds Baand, som ere beregnede paa at skulle vedvare gjennem Evighedens Tidsaldre og som aldrig kunne blive sønderbrudte. Disse Principer bør i Særdeleshed iagttages af dem, der have indtraadt i den polygamiske Ægteskabsorden; thi dersom en Mand tager sig Hustruer og derpaa behandler dem ilde, forsømmer dem eller viser Partiskhed mod nogen særskilt Gren af Familien, saa bringer han Vanære over denne Familie, og i Verdens Øjne bringer han endog Skjændsel over Zions Sag og de Principer, som Gud har aabenbaret. Derfor, I Mænd! elsker Eders Hustruer; I Hustruer! elsker Eders Mænd. I Mænd! værer tro mod Eders Hustruer, thi de have lige saa stor Ret til at fordre Ren-

hed, Dyd, Ærlighed og Oprigtighed af Eder, som I have til at fordre disse Egenskaber af dem. Disse Principer maa være gjensidige mellem Mænd og Hustruer. Og en Mand, som vil nedsøle sig i Laster og besmitte sig selv, fortjener, dersom der virkelig er nogen Forskjel, større Fordømmelse end Kvinden, fordi Kvinden er den svagere Del, og Manden skulde være Hovedet; Manden skulde vise Exemplet; Manden er den ansvarlige Person; derfor bør Manden, som gjør Uret, kræves til strængere Ansvar for hans Misgjerning, baade for Gud og Mennesker, end Kvinden, som anses for at være den svagere Del. Det tilkommer derfor Eder, I Israels Ældster, I mandlige Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at ære Evangeliets Principer, som I have annammet, og at efterleve dem uden at tage Hensyn til Verdens Haan og Fornærmelser. Vi bryde os ikke om Verden, ej heller om de Ondes Foragt, for saa vidt vi vide, at vi udføre Guds Hensigter, og for saa vidt vi føle os overbeviste om, at vi ikke ere skyldige i de Forbrydelser og den Ugudelighed, som de tillægge os og for hvilket de beskylde os.

Maa Gud hjælpe os til i Renhed at bevare de Familieforhold, som existere i Troens Husholdning, saa at Mændene maa være hæderlige og retfærdige Mænd, og at de maa være tro til deres Hustruer og Livsledsagere samt altid vaage over deres Familiers Interesser og Velgaaende, og maa vi alle være kjærlige og hengivne mod dem og undervise dem i Barmhjærtighed, Langmodighed og Retfærdighed den ganske Dag. Denne Kjærlighed, Barmhjærtighed, Retfærdighed og Upartiskhed bør Brødrene udstrække til alle Grenene i deres Familier; de maa ikke forsømme Nogen, ikke forvolde Nogen Hjærtesorg, ingen Anledning give til Bedrøvelse eller Beskyldning og retfærdig Fordømmelse mod os fra nogen af vor Families Side. Jeg glæder mig over at se en Mand leve saaledes, at han føler sig forvisset om at have handlet redeligt og retfærdigt mod ethvert Medlem af sin Familie, saa at ingen af hans Hustruer skal kunne henpege paa en eneste Handling i Livet, hvori han har gjort sig skyldig i nogen som helst Misgjerning, og fremfor Alt, at han ikke er skyldig i Partiskhed og Uretfærdighed, hvorved Misundelse og Avind saa let kan opstaa i Hustruernes Hjærter og fremkalde Besværligheder, Adsplittelse og Kiv, hvor Fred, Enighed, Kjærlighed og Harmoni altid burde være raadende. Thi medmindre vore Familer ere forenede, med mindre vi elske hverandre, medmindre vi elske Sandheden, kunne vi lige saa lidt være Guds og Kristi Venner som Verdens. Thi Gud har sagt: „Uden I ere Et, ere I ikke mine." Derfor maa Familiekredsen være forenet, og dens Medlemmer maa leve i Fred og Kjærlighed saa vidt som muligt. Dersom vi leve i Fred, Kjærlighed og Enighed og oprette i vort Hjem et Slags Forbillede paa himmelsk Regjering, da vil Gud velsigne os og vore Familiesforhold, Himmelens Fred vil regjere iblandt os, og Enighed og Kjærlighed samt Guds Kraft og Velsignelser skal hvile over hele Israel.

Dette er mit Vidnesbyrd med Hensyn til dette Princip. Maa Gud hjælpe os til at gjøre hans Villie og give os Visdom til at handle ret i dette og i alle andre Ting, som vedgaar Zions Opbyggelse i de sidste Dage; dette er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Præsident George Q. Cannon oplæste derefter Navnene paa 170 Missionærer, som ved Konferencens enstemmige Votum bleve kaldede til at gaa paa Mission til forskjellige Dele af Jorden. Saaledes bleve 42 kaldede til de Forenede Stater, 3 til Ny Zeeland, 3 til Sandwich-Øerne, 1 til Italien, 20 til Storbritannien, 20 til Skandinavien, 2 til Tyskland, 1 til Holland, 76 til Arizona samt 2 til uangivne Steder i Europa. De 20 til Skandinavien kaldte Brødre vare: Joseph R. Linvall fra Paris, J. M. Christensen og James Jørgensen fra Moroni, Lars P. Christensen fra Richfield, Jens Peter Jensen og Tellef Israelsen fra Hyrum, Jørgen Jørgensen fra Ovid, Oluf C. Larsen fra Ephraim, Hans Jørgensen fra Pleasant Grove, Jens Jakobsen fra Fountain Green, Rasmus Christoffersen fra Lynne, Anders Larsen fra Washington, Peter Sundvall fra Fairview, Andrew Eliasen fra Logan, Frederik Peterson fra Grantsville, Salomon Peterson fra Santaquin, Søren C. Petersen fra Elsinore, H. O. Magleby fra Monroe, Rasmus Olsen fra Draper og Niels Heilesen fra Glenwood.

Præsident John Taylor sagde: Vi have nu stemt for, at vi i vor Tro og vore Bønner ville opholde de Brødre, som ere kaldede paa Mission. Jeg ønsker nu at se, om I ere villige til ogsaa at opholde dem ved at sørge for deres Familier under deres Fraværelse.

Alle, som ere villige til at gjøre dette, bedes at oprække deres højre Haand. Afstemningen var enstemmig.

Præsident George Q. Cannon foreslog dernæst Kirkens Authoriteter til Opholdelse. Alle Forslagene bleve vedtagne med enstemmigt Votum ligesom ved Oktoberkonferencen forrige Aar (Se „Skandinaviens Stjernes" indeværende Aargang Side 125 og 126), med Undtagelse af John W. Young, der hverken blev opholdt som Raadgiver til de tolv Apostle eller som Medhjælper til Præsidenten for det vedvarende Emigrationsfond.

Præsident Taylor sagde, at eftersom det var bleven anset for gavnligt at forøge Revisionskommiteen med flere Medlemmer, vilde han foreslaa, at William Jennings og Wm. H. Hooper bleve beskikkede til Medlemmer af nævnte Komite. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Hans Ønske var, at alle Kirkens Forretningsanliggender skulde udføres i Overensstemmelse med rigtige Forretningslove, saa at vi i denne Henseende kunde maale os med hvilken som helst Institution i Tilværelsen. Gud er fuldkommen i alle sine Gjerninger; enhver Ting, som han umiddelbart bestyrer, bevæger sig i Harmoni og Orden, uden den mindste Strid eller indbyrdes Uenighed, og vi som hans Børn burde saa meget som muligt efterligne ham i alle hans Veje og Handlinger. Jesu Kristi Evangelium har til Hensigt at uddanne os i ethvert Princip, som kan ophøje og forædle os paa vor Tilværelses Bane. En Gang fandtes der kun sex Medlemmer i Kirken. Nu beløber vort Antal sig til mange Tusinder, og Bestemmelsen er, at vi skulle voxe indtil vi blive et stort Folk. Det tilkommer os derfor at vise Lydighed til disse Retfærdighedens og Ærlighedens Principer, som vil grundfæste Tillid, i Særdeleshed med Hensyn til financielle Anliggender. Kirkens Præsidentskab bør forstaa dette. De bør vogte sig for Selvros og Egenkjærlighed. De maa være retfærdige i Alt, hvad de foretage sig — være ærlige i alle deres Handlinger, baade i financielle og andre Anliggender. Denne Leveregel gjælder de Tolv, mig selv og Brødrene, som ere forenede med mig. Jeg veed, at Gud vil fordre et nøjagtigt Regnskab over hvad vi foretage os, og med hvad Maal vi udmaale til Andre, vil blive os selv tilmaalt. Vi have ingen Ret til at lade vore personlige Følelser paavirke og i vor Haandhævelse af Retfærdighedens Love. Vi bør behandle alle Mennesker med Upartiskhed, Venlighed og Langmodighed. Jeg ser undertiden Personer, som nære Fordom mod Andre, ligesom om de ønskede at se dem skadede; saadanne Følelser ere nedenfra og ikke ovenfra. Jeg kjender ikke noget Menneske, ikke en Gang min værste Fjende, over hvem jeg vilde ønske nogen Ulykke. Taleren gjorde derefter nogle ypperlige Bemærkninger og Forklaringer angaaende Kristi Forsoning og beviste, at Jesus i alle Ting lod sig vejlede af Faderens Ønske og Villie og ikke sine egne Følelser. Denne Aand burde være i vore Hjærter, og vi burde sige: „Ikke min Villie, o Herre, men din Villie ske." Det tilkommer Stavspræsidenterne, de Tolv og alle Præstedømmets forskjellige Embedsmænd at bestræbe sig for at ære Gud og ikke dem selv. Derpaa velsignede han ethvert Kvorum og enhver Organisation i Kirken, iblandt hvilke han nævnede de Unges gjensidige Uddannelsesforeninger, Søstrenes Hjælpeforeninger, Børneforeningerne, Søndagsskolerne og Sangkoret. Derpaa velsignede han hele Folket, de Helliges Familier og Alle, som elske Israel, ja, alle Mennesker i vort Land, som elske Ret og Retfærdighed; og han bad i Jesu Kristi Navn, at Gud vilde velsigne dem og tilintetgjøre de Ondes Planer, som forsøge at forvende Sandhed, Retfærdighed og Frihed paa Jorden.

Sangkoret og Forsamlingen rejste sig op paa sine Fødder og sang:
The Spirit of God like a fire is burning.

Konferencen sluttedes til den 6te Oktober 1881 Kl. 10 Form. med Taksigelse af Præsident George Q. Cannon.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.